

muligt overstået, for straffen er præcis den samme.

Jeg tror, at et mere konsekvent retssystem vil have en effekt. Og jeg tror, man skulle se på årsagen til indbrudskriminalitet og så fjerne årsagen og ikke kun se på straffens udmåling.

Og så lyser lampen rødt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

Lad mig svare direkte på det sidste spørgsmål, hr. Tom Behnke stillede, om, hvorvidt det bare var strafferammen, vi ville hæve. Nej, vi skriver i bemærkningerne, at formålet er, at indbrudskriminalitet som hovedregel altid skal udløse en ubetinget fængselsstraf. Man skal altså i fængsel allerede første gang. Og for det andet skal strafudmålingen typisk hæves med ca. en tredjedel i forhold til niveauet i øjeblikket.

Men lad mig starte med at takke de ordførere – der var da et par stykker – der var positive over for forslaget.

Flere har været inde på, hvordan straffen har udviklet sig bl.a. for indbrudskriminalitet gennem tiden. Lad mig starte med at fortælle – nu går vi tilbage til lidt før, jeg blev født – at for 400 år siden var der faktisk ingen nåde for en indbrudstyv. Simpelt tyveri endte for 400 år siden med enten pisk eller brændemærkning, og var der tale om groft indbrud, var tyven sikker på en tur i galgen, hvor han måtte dingle til skam og spot, indtil hans rådne lig kunne tages ned. Det var Danmark for 400 år siden.

Hvordan er Danmark så i år 2001? Ja, det har vi jo en kender af området, politimester Jørn Bro, der har udtalt sig om. Og han siger til Berlingske Tidende den 7. januar sidste år:

»Man skal være en virkelig arg tyveknægt med en stribe indbrud og flere betingede domme bag sig, før der endelig falder en ubetinget dom på f.eks. 3 måneders fængsel.«

Han er altså én, der kender noget til tyveknægte. Han og hans folk anholder mange hundrede hvert eneste år. Og han siger videre:

»Der er kun ét effektivt og rimeligt middel mod indbrudskriminalitet, og det er en væsentlig forlængelse af indbrudstyvens ophold i Kriminalforsorgens institutioner.«

Det er det, vi andre kalder fængsler. Det er så det, hr. Søren Søndergaard kalder, at politimesteren er naiv, men jeg har en opfattelse af, at

politimester Jørn Bro, som til daglig omgås politifolk, som skal ud og fange alle de tyve, der laver alt det her, ved noget mere om livets realitet end hr. Søren Søndergaard, som tilbringer alt for mange af sine timer bag Christiansborgs tykke mure. Jeg vil opfordre hr. Søren Søndergaard til at komme ud i virkeligheden.

Det var jo også interessant, at der var tre politibetjente på denne talerstol, som alle sammen mere eller mindre og gennem en lang årrække har levet ude i det her miljø, har skullet være med til at gå ud og opklare indbrudskriminaliteten, til at hjælpe ofrene, til at fange gerningsmændene. Alle tre støtter forslaget. Men hr. Søren Søndergaard og justitsministeren og andre teoretikere siger: Det hjælper ikke. Jo, selvfølgelig hjælper det.

Indbrudskriminalitet i et privat hjem er selvfølgelig langt alvorligere end eksempelvis butikstyveri eller andet simpelt tyveri. Det er det jo også ved det, at bryder man ind i et privat hjem, overtræder man jo flere andre paragraffer i straffeloven. Lad mig bare nævne § 264, nemlig det at bryde ind gennem vinduet, smadre døren eller gå ned gennem skorstenen, eller hvad man ellers gør; det er én overtrædelse, men det straffes man ikke for.

Endvidere laver de fleste af dem, der begår indbrudstyveri, også noget hærværk i forbindelse med, at de er derinde, ud over det, de stjæler. Det er også selvstændigt strafbart ifølge straffelovens § 276. Det tager man heller ikke hensyn til.

Derfor er der altså mange gode grunde ud over den, som næsten alle ordførere har fremhævet, uanset om de var for eller imod, nemlig den utrolig vanskelige situation, man sætter ofret eller familien i i det hjem: at der har været nogle andre mennesker og gennemrodet deres sager, angsten for at han eller hun – indbrudstyven – kommer igen, og det, at uanset at man kan få en erstatning ved sit forsikringsselskab, kan man aldrig få erstattet det, man fik at sine børn eller børnebørn, det man har gemt og opbevaret gennem et helt liv, det er væk. Og derfor et det grotesk, at det skal op på snesevis af indbrud, før tyven endelig får en straf.

I øjeblikket er det mindre end 10 pct., der opklares. Det vil altså sige, at 90 pct. af alle indbrud bliver aldrig opklaret.

Der bliver begået et indbrud i Danmark hvert 12. minut døgnet rundt. Og det vil sige, at bare mens vi har debatteret den her sag, siden vi startede klokken 10 minutter i 12, er der altså begået